కథానిక

న్యాయానికి సంకెళ్ళు

భాగవతుల సాంబమూర్తి

(ఈ కథానిక, అభ్యుదయ రచయితల సంఘం మద్రాసుశాఖ 'స్వీయ కథానికా పఠనం' కార్యక్రమంలో చదువబడి, కథానికా కర్మాగారంలో మెరుగులు దిద్దుకొని - మద్రాసు ఆకాశవాణి తెలుగు కార్యక్రమాల్లో ప్రసారం జరిగింది. కథావస్తువుకు ఆధారం, యిటీవల పత్రికల్లో వచ్చిన ఒక వార్త.)

వీధంతా పోగయి వింతగా చూస్తోంది ఆ యింటి వైపు. అపుడే ఉదయిస్తున్న సూర్యుడు కూడా పరిశీలనగా చూడాలన్నట్లు పైపైకి వస్తూన్నాడు. అందరూ చూస్తున్నారే గానీ ఏ ఒక్కరూ అక్కడ, అంత ఉదయాన జరిగిందేమిటో, జరుగుతూన్నదేమిటో జరుగపోయేదేమిటో, ఇరుగూ పొరుగ్గా తమ బాధ్యత లేమిటో గుర్తించే స్థితిలో లేరు. ఏదో జరిగితే చూడాలన్న తపనే అందరి ముఖాల్లోనూ కనిపిస్తూంది. ఏ ఒక్కరూ ముందుకురికి జరుగబోయేదాన్ని వారిద్దామని ఆలోచించడం లేదు. పాపం ఎవరు మాత్రం ఏం చేయగలరు? ఆ ఛాయలకు పోతే ఏమౌతుందో ననే భయం. మరొకరికి అన్యాయం జరిగినా వింత కధలా చెప్పుకోగలరే కానీ, దానికి మూలకారణాన్ని నివారిద్దామనే తలంపు ఎవరిలోనూ కలుగదు.

అసలు దుర్గమ్మకి ఈ గొడవతో సంబంధం లేదు. మిగతా వాళ్ళతోపాటు తనూ వింత చూడవలసిందే. ఎవడో తోటి స్త్రీ శీలాన్ని హరించబోతే వూరుకోలేక పోయింది.

నాలుగిళ్ళలో పాలుపోసుకొని బ్రతుకెళ్ళబోసుకొనే దుర్గమ్మగ్గానీ, కూరలమ్మి నాలుగు రాళ్ళు సంపాదిస్తూ దుర్గమ్మతో జీవనం చేస్తున్న నారయ్యకు గానీ ఆ వీధిలో ఏం జరిగితే వారికేం?

అసలు అంత ధైర్యం దుర్గమ్మకెలా వచ్చిందో? ఆ రోజు అతడి చేతిలో తళ తళ మెరుస్తూన్న కత్తి ఉన్నది. ఎఱ్ఱబడ్డ అతడి కళ్ళు ఆతను త్రాగుబోతని చెపుతున్నాయి. వీటన్నిటికన్నా అతని కున్న 'రౌడీ రామేశం' అన్న పేరు చాల గొప్పదని ఆ వీధిలో అందరికీ తెలుసు. ఇవేవి ఆ క్షణంలో దుర్గమ్మకు జ్ఞాపకం రాలేదు. ఆమెకేమి కనపించలేదు. ఆమె చూసింది సూటీగా రామేశం తల మాత్రమే. అడ్డులేని ఆమె ఆవేశం ఆ తలపై నిండు పాలచెంబుతో బాదేలా చేసింది. చిక్కని తెల్ల పాలు తలనుండి జారుతున్నాయి. దుర్గ ఆవేశంలో చెంబుతో విసరిన మరో దెబ్బకి అతని తల బ్రద్దలయింది.

అదొక భయంకర దృశ్యం. ఆ క్షణంలో ముడి విడిన జుట్టు గోదావరి వరదలా మీదొచ్చి పడుతున్నా వెనక్కి నెట్టకుండా వీరావేశంతో పాల చెంబుతో మీదకొస్తున్న దుర్గమ్మ నిజంగా అవతారమెత్తిన కాళికా దేవి లాగే వుంది. రామేశం తలనుండి చిక్కని నెత్తురు ఒకప్రక్కా, మరొపక్క నుండి తెల్లని పాలు ధారలుగా ప్రవహించాయి. దుర్గ ఆవేశం చల్లారలేదు. పాల చెంబుతో అతని ముఖంపై మరోసారి కొట్టింది. ముక్కు బద్దలయింది. రక్తం వరదలైంది. తెలివితప్పి నేలపడి దెబ్బతిన్న పాములా గిలగిలా కొట్టుకొన్నాడు. కొండలా నేలపడివున్న రౌడీ రామేశం గుండెలమీద కాలుపెట్టి చేతిలోని పాల చెంబుతో మళ్ళీ కొట్టింది. అంతే రామేశం కన్ను మూశాడు.

ఉద్రేకంలో ఏం జరిగిందో దుర్గమ్మకు

తెలియదు. ఖరీదయిన పాలోలికి పోయిందీ తెలియదామెకు.

మాలక్ష్మి గుర్తించింది రామేశం పోయాడని. జనం గుర్తించారు రామేశం మరణించాడని. అదే మాటన్నారు ఎవరో—దుర్గమ్మ గట్టిగా నవ్వి జుట్టు ముడివేసుకొని నేలపడి వున్న రామేశం శరీరంమీద తుబుక్కున ఉమ్మేసింది. అసలు దుర్గమ్మకు ఆవేశం రాదు. ఆ మనిషిని చూస్తే అంతటి పట్టేస్తుందని ఎవరూ అనరు.

ప్రతిరోజూ తెల్లవారుజామున నుదుట పెద్ద ఎఱ్ఱని బొట్టుతో, చేతిలో తళతళ మెరిసే ఇత్తడి చెంబులో నిండుగా పాలు తీసుకొని, ఖంగు ఖంగు మనే కాళ్ళ కడియాల చప్పుడుతో పాలు పోయడానికి ఆ వీధిలోకొచ్చే దుర్గమ్మ చూడ్డానికి, రాత్రంతా వూరు కాపలా కాసి ఉగ్ర రూపాన్నొదిలి శాంతమూర్తి అయిన కనకదుర్గమ్మ తల్లి తిరుగుముఖం పట్టిందా అనిపిస్తుంది. ఎవరైనా తెలిసినవా రెదురయితే అమాయకంగా నిర్మలంగా చిరునవ్వు నవ్వుతుంది.

"ఏం సిన్నన్నా బాగున్నావా? మా మరదలు పురుడోసుకుందా?"

"ఏం మనవడా అమ్మకు జొరం తగ్గిందా."

"ఏం కోడలా అత్తెపు డొస్తుందే"— అంటూ వరసలుకట్టి పలకరిస్తుంది. ఆదరణ, ఆప్యాయత ఎంతటి విజ్ఞులైనా ఆమెవద్ద నేర్చుకోవలసిందే. ఎవరికీ సాయం కావాలన్నా తనకు చాతనయినది చేస్తుంది, ఎవరింట్లో ఏ కష్టమొచ్చినా ఏ శుభకార్యమైనా ఆమె ఉండవలసిందే. ఆ వీధిలో అంతా ఆమెవల్ల ఏదో సహాయం పొందిన వారే.

ఏమైతే మాత్రమేం. పోలీసులకు తెలియజేయక తప్పలేదు వారికి. పోలీసులొచ్చారు. దుర్గమ్మను తీసుకెళ్ళారు.

హత్య జరిగిన రోజు దుర్గమ్మ మామూలుగా ఉదయం వాడకందారులకు పాలు పోయడానికి బయలుదేరింది. మొట్టమొదటగా మహాలక్ష్మమ్మ గారి వాకిట ముందు కొచ్చి 'అమ్మా' అని పిలువబోయేంతలో మాలక్ష్మి ఒక మగమనిషి చేతిలో పెనుగులాడ్డం కనిపించింది. పరిస్థితి అర్థం చేసుకొందుకు ఆమెకు అరక్షణం పట్టలేదు. ఆడ కూతురికి అన్యాయం చేయవద్దు వదలమని అతణ్ణి వారించింది. మాట్లాడితే చంపుతానని అతడు బెదరించాడు. అంతే దుర్గమ్మ అపర కాళిక అయింది.

అసలు రౌడీ రామేశానికి మహాలక్ష్మిమీద చాల రోజులుగా కళ్ళున్నాయి. కానీ ఎన్నడూ అవకాశం ఆ రోజులా చిక్కలేదు. అవకాశం చిక్కితే ఏదైనా దక్కించుకోవడం రామేశానికి అవలీల. అందులో ఆడదాన్ని లొంగదీయడం మన్నది అతనికి పెద్ద ఘనకార్యమేమీ కాదు. లేకపోతే అతనికి అనవసరంగా 'రౌడీ' అన్న బిరుదు నాపాదించేంత చవటలేం గాదు జనం.

దురదృష్టమంతా మహాలక్ష్మిదే నని చెప్పాలి. ఎందుకంటే రామేశం, మహాలక్ష్మి మొగుడు రంగారావును చూడ్డానికి తరచు వస్తూ పోతూనే ఉంటాడు. రంగారావుకి పేకాటంటే మాలక్ష్మి మీదకన్నా మోజెక్కువ—రంగారావుకు మాత్రమేం ఖర్మ ఏ మొగుడికైనా పేకాడుతున్నంత సేపు పెళ్ళానికి విడాకులిచ్చినట్లే లెఖ్ఖ.

మధ్య తరగతి కుటుంబీకులకు భవనాలు, ప్రత్యేక రూములు ఎక్కడనుంచి వస్తాయి? ఉన్న కాస్తంత యింట్లోనే సర్దుకోవాలి. పాపం రంగారావు సర్దుకుపోతూంటాడు.

వారానికి మూడు నాల్గు రోజులు ఆ యింట్లో పేకాట జరుగుతుంది. ఈ ఆట అయిపోయేంతవరకు వంటయింట్లోనో, లేక పక్కింట్లోనో పడివుంటుందామె.

ఆ రోజు శనివారం కావడంతో పేకాడ్డానికి రంగారావింటికి నలుగురూ వచ్చారు. వీళ్ళు రాత్రంతా జాగరం చేస్తారని మాలక్ష్మికి తెలుసు. ఉన్నవి రెండు గదులు. ఒక గది పేకాట పెద్దమనుషులతో నిండిపోతే మరో గది చెంబూ తప్పేలా, వంటా వార్పులకు ఉపయోగించుకోవాలి, గనుక ఆ రాత్రికి మాలక్ష్మి పెరట్లో మంచం వాల్చుకొంది.

రామేశం గూడా ఆరోజు రాత్రి సమావేశాన్ని అలంకరించాడు. రామేశం అంటే ఎవరికీ కిట్టదు. రంగారావుకి యిష్టం లేదు. కానీ రంగారావుకి సర్దుకుపోయే గుణంవుంది. అతనిది ఎంతమంచి హృదయమంటే, ఒకటి రెండుసార్లు మా లక్ష్మితో రామేశం అసభ్యంగా ప్రవర్తించాడని తెలిసినా పట్టించుకోలేదు. కారణం రామేశం పేకాటలో చెల్లించే రుసుము అధికం. అతడు లేకపోతే ఎవరికీ అంతగా లాభాలు కిట్టవు.

రామేశం వస్తూ దారిలో అరబాటిల్ విస్కీ పుచ్చుకొన్నాడు. అరబాటిల్ త్రాగినా మనిషి చెదరడు. అదే అతని గొప్పదనం. ఆ సమయంలోనూ అతనికి ఇస్పేటు ఆసు ఇస్పేటాసులాగే కన్పిస్తుంది గానీ ఆటీన్‌లా కన్పించదు.

ఆట జోరుగా తెల్లవార్లూ సాగింది. తెల్లవారుజామున రంగారావు ముక్కలు పంచుతున్నాడు. పదమూడు ముక్కలు తీసుకొన్న రామేశానికి ఆటీన్ రాణి కొదవ కనిపించింది. అందుకే ఆట పారేసి కాస్త గాలి పీల్చుకొందుకు బయటికొచ్చాడు. తృళ్ళిపడ్డాడు. పదమూడు ముక్కల్లో కనుపించని ఆటీన్ రాణి మంచంమీద పవ్వళించినట్లు కన్పించింది.

మరెవరో కాదు మహాలక్ష్మనని తేల్చుకొన్నాడు. అంతటి మహదవకాశం దక్కినందుకు తనను తా నభినందించుకున్నాడు. మంచం సమీపించాడు. తెల్లవారుజాము-లేత వెన్నెలలో చల్లటి గాలిలో అదమరచి నిద్రపోతోంది మహాలక్ష్మి. రామేశం మనసు మొద్దుబారింది. శరీరం గగుర్పొడిచింది. మంచంలో చోటుకోసం మాలక్ష్మిని ప్రక్కకు తోశాడు. మహాలక్ష్మి మేల్కొంది, పరిస్థితి గ్రహించింది. ప్రతిమాలుకొన్నది. అరుస్తానని భయపెట్టింది. పెనుగులాడింది. పారిపోవ ప్రయత్నించింది. కేకవేయబోయింది. నోరు నొక్కాడు రామేశం. పశువులా ఆక్రమించ ప్రయత్నించాడు.

పాపం లోపల పేకాడుతూన్న వారికి, మాలక్ష్మి ఆక్రందన వినిపించలేదు. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే పాలుపోయడానికి వచ్చింది దుర్గమ్మ. పరిస్థితిని అర్థంచేసుకొంది. పెద్ద పెట్టున కేకవేసింది.

జనానికి తెల్లవారిందే గానీ అందరికీ వింతగా ఉంది. ఏం జరుగుతుందో నని కిటికీల్లోంచి, వోరవాకిళ్ళలోంచి చూస్తున్నారే తప్ప ఏ ఒక్కరూ ఇదేమిటని అడగలేదు.

అంతమందిలో రామేశానికి పరువుబోవడం ఇష్టంలేదు. అందుకే తను సాధించదలచింది పొందాలని, నలుగురిలో తన గొప్ప ప్రదర్శించాలని జేబులోని కత్తి తీశాడు. ముందుకొచ్చిన వాళ్ళను హతమారుస్తా నన్నాడు.

ఏ ఒక్కరూ ముందుకు రాలేదు. రామేశం మహాలక్ష్మిని వదల్లేదు. అంతే దుర్గమ్మ కనకదుర్గమ్మే అయింది. నిండుగావున్న పాల చెంబుతో ముందుకురికింది.

తెల్లబోయి చూస్తున్న ఆ నలుగురు పేకాటరాయుళ్ళ బాధ్యతా రహిత ప్రవర్తనే ఈ హత్యాకాండకు నాంది అని - సమాజం గుర్తించకపోయినా మహాలక్ష్మి గుర్తించింది.

చేసింది హత్య గనుక, పోయింది ప్రాణం గనుక దుర్గమ్మను పోలీసులు తీసుకుపోయారు.